

var anvendt. Der var anvendt af disse 20,000 Rbd., som vel at mærke vare førte til Indtægt for Theatrets Drift, som altsaa ikke vare nogen Reserverfundsbeholdning, til Ombygning saa Meget, Renter og Udbrug paa Byggelaan i Terminen saa Meget, Renter og Udbrug til December og Juni Terminer saa Meget, og endelig Tilleg udoover Stats-tilskuddet for April Kvartal 1860 762 Rbd. Alt dette udgjør det Beløb af 20,730 Rbd., som var kommet til Udgift i dette Regnskabsaar. De Herrere ville altsaa se, at af dette Beløb er der en Sum, som er udgivet til Ombygningen, og et større Beløb er anvendt i Genhold til Bevillingen til Rente og Udbrug paa Byggelaanet, og endelig faar der et Punkt tilbage, nemlig det Tilskud til Sædtillæg, som opføres tilfjældt med et Beløb af 762 Rbd., hvorom der kunde være Tvivl. Jeg siger netop udtrykkelig, at der om dette Punkt kunde være Tvivl; men jeg tror paa den anden Side, at denne Udgift til Sædtillæg her under hele Behandlingen af dette Spørgsmaal om Sædtillæg til Embedsmænd ved Theatret er blevet behandlet paa en saa færegen Maade, og ved Loven af 1861 blev stillet netop saaledes, at den udtrykkelig blev bevilget afholdt af Reserverfonden. Jeg tror saaledes, skjøndt den udtrykkelige Lovhjemmel derfor først kom Aaret efter, at man endda ikke deraf vil kunne udlede noget væsentligt Vidnesbyrd for den Betragtning, man ønsker. At Statsrevisionen da ikke har gjort noget Væsentligt ud af, at man i det foregaaende Theateraar havde opsparet en Sum af 407 Rbd. og ført den til Indtægt i det følgende, forekommer mig ganske naturligt, da det var Slutningen af Reserv.fonden, og da den dermed forsvandt. Jeg tror saaledes ikke, at den meget ærede Minister af denne Optreden fra Statsrevisionens Side vil kunne hente noget afgjørende Bevis for sin Betragtning. Men den ærede Minister forsætter da videre og kommer ind paa alle de følgende Statsrevisioners Udtalelser, og der fastholder han, at man Aar for Aar var gaaet ind paa at finde sig i, at Theatret havde paadraget sig Gjæld paa Gjæld, og at denne Gjæld blev opført under Kontoen Reserverfond; men, mine Herrere, det forekommer mig virkelig, at dette ikke beviser det Allermindste. Det dreier sig der om: Hvorledes skal et virkelig tilveiebragt Underskud for Theatrets Drift dækkes? Ja, det er dækket ved Gjæld, og Statsrevisionen har ikke kunnet paavise, at den var tilveiebragt ved ufornødne Udgifter, den har ment — og det er den Betragtning, den ærede Minister gjør gjældende den Dag idag — at Theatret er en Statsinstitution, og selvfølgelig maa altsaa dets Udgifter afholdes. Denne Betragtning kjende vi jo, skjøndt jeg ikke deler den. Altsaa, disse Udgifter, skjøndt de have paadraget Theatret Gjæld, passere, men der har der paa ingen Maade været Tale om Forbrug af Reserverfonden eller opsparet Formue, hvilket Ud-

tryk man nu vil bruge. Naar endelig den ærede Minister paaberaabte sig Udtalelser af Statsrevisionen i 1868—69, saa tror jeg, at den ærede Minister har lettere ved mundtlig at udtrykke sig klart end ved at gjøre det skriftlig; thi jeg finder ofte i hans skriftlige Udtalelser en noget paafaldende sammenfukuet Ordspinning; men den Bemærkning, som han der bruger, forekommer mig virkelig ikke at bevise Noget som helst, idet der staar denne Sætning: „Vistnok blev Tillægsbevillingens Bestemmelse vedtaget nærmest med Finantsaaret 1869—70 for Die, men da Theatret har fast Tilskud, er det ikke i almindelig Forstand bundet til Regnskabsaaret, hvorfor dets lovlige bestaaende Reserverfond er en Betegnelse.“ Ja, det er meget muligt, jeg vil gjerne indrømme de Herrere, at denne Mening kan lægges i disse Ord, men det forekommer mig paa ingen Maade, at de skulde være i den Henseende bevisende, thi de Herrere maa erindre, at Ingen fra vor Side nogensinde har benegtet dette, at man i 1858—59 gif ind paa at overlade Theatret en friere Benyttelse af sine Midler, en friere Benyttelse af Budgettet, end tidligere, og at det altsaa, saaledes som den ærede Minister sagde, gjaldt om, at Theatret blev stillet i et friere Pengeforhold lige overfor Staten, er aldeles vitterligt. Man gav Afkald paa at bevilge Theatrets aarlige Budget, man vilde ikke stemme over, hvilken Stuepiller der skulde have denne eller hin Lønning og alle disse Detailler, som Ischerning navnlig var saa stærkt imod; det var dette, som den Gang udtrykkelig blev indrømmet. — Efter at have rettet disse Bemærkninger til den ærede Minister, vender jeg tilbage til min egen Opfattelse af dette Forhold, og det er da den, at jeg — jeg kan gjerne sige — principielt er enig med de Udtalelser, der som fra det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Suel), at denne Bemyndigelse til at bruge Reserverfonden uden Bevilling ikke vilde kunne været givet under de Former og de Forudsætninger, som forelaa i 1858. Paa den ene Side maatte jeg anse det for at være rigtigt, om ikke nødvendigt, at en saa gennemgribende Bestemmelse ligefrem maatte have fundet sit Udtryk i Finantsloven, saaledes at det kom til at hedde, at Ministeren bemyndiges til at disponere over Reserverfonden uden Bevilling, men paa den anden Side forudsatte dette noget Andet, og det var dette, at Theatret stod i det Forhold til Staten, at det, for at bruge et juridisk Udtryk, kan betragte sig som en juridisk Person overfor Staten, som en Myndighed, der var i Stand til f. Ex. at kunne føre Proces med Staten, om sine Rettigheder. Kun i dette Tilfælde vilde en saadan Overenskomst kunne tænkes at være virkelig gyldig og i sine Konsekvenser blive gjældende; men det fremgaa ogsaa tydelig, at det vistnok fra Nøgles Side var Meningen at stille Theatret paa denne Maade, men at det derimod ikke var Meningen